

Sygn. akt II CSK 294/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa P. G.

przeciwko L. M. i A. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 grudnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 1234 (tysiąc dwieście trzydzieści cztery) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód P. G. złożył do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 31 stycznia 2013 r.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania został przez skarżącego oparty na przesłance oczywistej zasadności skargi. Zdaniem skarżącego Sąd Odwoławczy nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacyjnych.

W odpowiedzi na skargę pozwani L. M. oraz A. M. wniesli o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania ewentualnie oddalenie tej skargi, w każdym zaś przypadku o zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia cechujący się występowaniem ze szczególnym natężeniem interesu publicznoprawnego. Sąd Najwyższy analizuje treść skargi kasacyjnej dwuetapowo. W pierwszej kolejności Sąd Najwyższy na posiedzeniu niejawnym rozważa przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w ramach tzw. „przedsądu”, badając w tym stadium jedynie istnienie przesłanek określonych ustawowo w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., a wskazanych w danej sprawie przez skarżącego w treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnieniu.

Zgodnie z brzmieniem art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Według utrwalonego w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiska, aby nadać skardze kasacyjnej przymiot oczywiście uzasadnionej, skarżący musi wykazać za pomocą argumentacji prawnej, że uchybienie sądu odwoławczego jakiego ten sąd dopuścił się przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia jest rażące i oczywiste, a nadto widoczne już na pierwszy rzut oka dla przeciętnego prawnika,

bez szczegółowego wglębiania się w argumentację jurydyczną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 110/08, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2010r., sygn. akt IV CSK 148/10, niepubl.).

W związku z tym trzeba podnieść, że w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie wskazał żadnego przepisu postępowania, którego naruszenia miał się dopuścić sąd II instancji. Nie może tego obowiązku zastąpić wskazanie bez szerszego uzasadnienia dwóch orzeczeń Sądu Najwyższego. Analizując w dalszym ciągu wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania trzeba nadto uwzględnić, że na etapie „przedsądu”, Sąd Najwyższy nie sięga do argumentacji prawnej zawartej w uzasadnieniu merytorycznych podstaw skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2012 r., IV CSK 154/12, niepubl.). Poza tym znaczna część uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej koncentruje się na kwestionowaniu dotychczasowych ustaleń faktycznych. W tym miejscu wymaga podkreślenia, że Sąd Najwyższy nie jest sądem trzeciej instancji, nie ocenia faktów, tylko jest sądem prawa, bowiem poczynione przez sądy powszechne ustalenia faktyczne i ocena dowodów są dla Sądu Najwyższego z mocy art. 398³ § 3 k.p.c. wiążące.

Z tych względów nie można uznać, iż skarżący wykazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w podanym wyżej rozumieniu.

Sąd Najwyższy nie dostrzegł z urzędu uchybień przemawiających za nieważnością postępowania.

Mając wszystko powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. *a contrario* Sąd Najwyższy orzekł jak w punkcie 1 sentencji postanowienia.

O kosztach Sąd Najwyższy orzekł na zasadzie art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 98 § 1 i 3 k.p.c., w zw. z oraz § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., Nr 461) zasądzać od powoda na rzecz pozwanych kwotę 1200 zł tytułem zwrotu wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika w postępowaniu

kasacyjnym oraz 34 zł tytułem zwrotu wydatku w postaci opłaty skarbowej od złożonego w sprawie pełnomocnictwa.

aw

jw